

имъ викаше бащата на Мирабо; но въ устата на тоя старъ аристократъ, това бѣ викъ на прѣдвардване и на отчаяние. Самия кралъ Людовикъ XV прѣдвиждаше сжщата преспектива прѣзъ дебелашката кожа на своя егоизмъ, но се задоволяваше да повтаря само: „Дано това да не стане, до дѣ сме ний живи.“

Още много подобни свидѣтелства прѣдшествуваха горѣпоменатитѣ: „Франция сжществува още само чрѣзъ едно чудо, казваше Фенелонъ, тя е една стара разглобена машина, която върви още по старъ потикъ и която ще се распилѣ отъ първия ударъ.“ Слѣдъ това той отправя слѣдующитѣ прѣдвардвания къмъ самитѣ крале: „Ще дойде страшна революция, която намѣсто да отслаби само деспотическата власть на самодържавниците ще я събори веднажъ за винаги.“

Може да се приведжтъ и други автори много по рано и отъ самия Фенелонъ. Президентина де-Салвъ, посланика на Франциска I-й прѣдлагаше още тогасъ единъ священь съюзъ на кралетѣ срѣщу народитѣ за да прѣдвардятъ Европа отъ всеобща безредица. — „Революцията е неизбежна въ тая страна; страната се кърти отъ основанието,“ казваше военния министръ маркизъ д' Аржансонъ. — И г-жа де Шатору, една отъ любовниците на краля, казваше: „Ще има страшно потръсване, ако му не изнамѣржтъ цѣра.“ А г-ца Айссе, млада мома, повече заета съ любовта си отъ колкото съ политиката, тѣй сжщо прѣдвиждаше, че „всичко що става въ тая монархия ясно прѣдвѣзвѣщава пропаданieto ѝ.“ Не по малко любопитно е прѣдсказанието и на кавалеръ де-Фоларъ, знаменитъ единъ инженеринъ: „Европейскитѣ държави иматъ твърдѣ лошава очила, които не виждатъ бурята, която ги заплашва.“

Държавници, черковници, свѣтски жени, всички живѣжха отъ отдавно подъ натиска на едни и сжщи прѣдчувствия.